

4

MONIQUE và tôi ghé vào phòng hút thuốc sau khi chúng tôi ăn điếm tâm xong và mỗi người bỏ một Anh-kim vào cái hộp tiền ở trong phòng được dùng làm quỹ tương tế cho thủy thủ đoàn trên tàu. Chúng tôi bắt gặp viên sĩ quan trưởng kho lương tại đây lúc ông ta cũng đang bỏ tiền vào hộp. Khuôn mặt ngăm ngăm đặc biệt của người xứ Wales (¹) nứt nẻ thành một nụ cười khi ông ta trông thấy Monique.

Ông ta reo lên :

— Cô De Ménard. Sáng hôm nay, tôi đang mong được gặp cô. Tôi có một chuyện muốn nói với cô.

Nàng đáp :

— Xin ông cứ nói. Ông Dunbar, đây là Ông Davies, trưởng kho lương. Ông Stuart Dunbar.

Nàng hơi nhấn mạnh tên đầu của tôi, dường như muốn phân biệt Ted với tôi. Ông ta bắt tay tôi một cách vội vã và quay sang phía nàng tiếp tục câu chuyện :

— Tôi muốn yêu cầu cô vui lòng hát giúp cho chúng tôi trong buổi hòa nhạc trên tàu đêm cuối cùng trước khi đến Cobh (²). Lẽ tất nhiên đây là cuộc trình diễn thường

(1) Wales : một vùng phía đông nước Anh, diện tích 19.345 c.s.v. dân số 2. 640. 000 ng. đô thị lớn Cardiff và Swansea.

(2) Cobh : hải cảng phía nam Ai-nhĩ-lan, dân số độ 7. 000 ng. , ngày xưa gọi là Queenstown (c. t. c. d. g.).

lệ của thủy thủ đoàn, và đã có một số ít người nhận giúp đỡ cho chúng tôi, nhưng không một ai có thể so sánh nổi với cô. Chúng tôi sẽ vô cùng hân hạnh nếu được cô hát giúp vài ba bài *lieder* (¹).

—Ồ, thật tình tôi không biết còn hát được hay không. Lâu rồi tôi không có dịp tập lại. Vả lại, ai đàn cho tôi hát bây giờ?

Trước vẻ buồn rầu của nàng, Davies hân hoan bảo :

— Có một chuyện bất ngờ kỳ diệu. Albert Morse hiện có mặt trên tàu, cô hãy xem qua danh sách hành khách sẽ thấy.

Ông ta đưa cho nàng tập thẻ lên tàu đựng trong một tấm bìa dày bên ngoài có đóng dấu bến tàu Cunard. Nàng liếc qua và đưa lại cho tôi.

— Có ông ấy thì tuyệt. Không một ai như ông ấy. Nhưng biết ông ấy có chịu đàn cho tôi? Ông ấy không hề đàn cho ai cả.

— Sáng hôm nay, tôi đã hỏi ông ấy, và lẽ tất nhiên ông ấy đã vui vẻ nhận lời. Buổi trình diễn đã được định vào tối Thứ Năm, trong phòng lớn. Tôi sẽ sắp cô sau thời gian nghỉ giải lao, ca sĩ duy nhất trong phân nửa sau của chương trình. Tôi ước mong cô sẽ cho chúng tôi nghe một vài bài của Hugo Wolf (²). Nhạc của ông ấy không có ai hát hay bằng cô.

— Kìa, Ông Davies, ông quên các thần tượng của tôi hay sao như Lehmann và Schumann (²) chẳng hạn.

(1) *Lieder* : tiếng Đức, có nghĩa bài hát.

(2) Hugo Wolf (1860-1903) : nhạc sư người nước Áo :

Lilli Lehmann (1848-1929) : nhạc kịch sư người nước Đức ; Robert Schumann (1810-1856) : nhạc sư người nước Đức (c.t.c.d.g)

Davies quay sang tôi.

— Cô De Ménard rất khiêm nhượng, vì cô ấy là một người Pháp hát tiếng Đức. Cô ấy đã quên hồi trước có nhiều ca sĩ lữ g danh chuyên môn hát tiếng Đức, như Charles Panzéra chẳng hạn.

Ông ta mỉm cười và đi ra cửa. Chúng tôi lại trở lên boong di dạo một vòng. Tôi nói :

— Cô không kể cho tôi biết trước kia cô là một nữ ca sĩ tiếng Đức. Tôi cứ tưởng cô chỉ là một người mẫu.

— Tôi chỉ hát trong một thời gian ngắn. Tôi đã làm người mẫu trình bày các kiểu y phục và in hình trên các báo, ở Ba-Lê, để sinh sống trong lúc học hát với Panzéra.

Tôi thú thật :

— Tôi rất dốt về âm nhạc, nhưng tôi biết nhiều về Panzéra. Tôi có một đĩa HMV cũ của Panzéra trình diễn mấy bản tình ca của Villon do Debussy phổ nhạc ⁽¹⁾.

— Ông đâu có dốt về nhạc nếu ông thích đĩa đó. Đĩa hát này hiện giờ rất quý vì đã được thâu từ lâu lắm rồi.

— Tôi cũng xưa cũ như chiếc đĩa hát đó.

Nàng nheo mắt nhìn tôi, nói bằng tiếng Pháp :

Như một cựu chiến binh.

Tôi kéo nàng tới gần một chiếc thuyền cấp cứu để cho khuất gió và chúng tôi nghiêng mình trên lan can nhìn xuống mặt biển trong lúc tôi nhồi thuốc vào ống điếu và châm lửa.

Nàng chợt bảo :

— Biển xanh quá, phải không ông ?

(1) *François Villon (1431 - 1384) : thi sĩ người nước Pháp. Achille Claude Debussy (1862-1918) : nhạc sư người nước Pháp.*

— Mình còn băng ngang dòng Gulf Stream (1). Đùng màu mắt của cô. Ngày mai mình sẽ qua vùng nước biển có màu xanh đậm và không chừng tàu sẽ chạy trong sa mù. Mình sẽ đi ngang qua Grand Banks (2).

— Nó có giống như Thái-bình-dương không ông? Tôi chưa hề trông thấy vùng biển này.

— Nước biển ở Thái-bình-dương sẫm màu hơn. Nhưng có nhiều chỗ trong Biển San Hô màu nước lại hồng (3).

Nàng im lặng gật đầu. Tôi chăm chú nhìn một bên mặt nàng.

— Có có quen biết nhiều với em tôi?

— Chỉ chút ít, tại Cựu Kim Sơn. Ông ấy đã mời tôi đi ăn tối một lần ở đó. Rồi Jacques và tôi đã dùng cơm tối với ông ấy ở Hoa-thịnh-đốn. Và tôi đã ra phi trường cùng với ông ấy buổi sáng ông ấy bay sang New Uớc, Thứ Sáu vừa qua.

— Tôi nghĩ là Thứ Tư mới phải.

Nàng hơi cau mày, có vẻ bối rối một cách thành thực.

— Không, Thứ Sáu. Tôi đã đi tiễn và nhìn ông ấy bước lên máy bay. Tôi có một trí nhớ rất tốt. Tôi lại còn

(1) Gulf Stream : một dòng nước nóng chảy giữa biển, rộng chừng 90 c.s. phát xuất từ Vịnh Mỹ-tây-cơ, qua Eo Bờ Florida xuyên Đại-lâm-dương, hướng về Âu Châu theo phương bắc.

(2) Grand Banks : bờ biển phía tây-nam của Newfoundland (Terre-Neuve), dài độ chừng 1.600 c.s.

(3) Coral Sea (Biển San Hô) : một phần của Thái-bình-dương phía đông bắc Úc châu, nơi quân đội Hoa Kỳ đã chiến thắng quân đội Nhật-bản trong một trận hải chiến và không chiến năm 1942.

có thể cho ông biết hôm đó ông ấy ăn mặc như thế nào. Một chiếc áo choàng bằng vải len màu nâu tuyệt đẹp, và một cái cà vạt gắn một vật gì hay hay bằng vàng — hình như là một quả cầu.

Tôi nói tiếp :

— Và một cái neo. Đó là phù hiệu của Thủy Quân Lục Chiến. Nhưng nếu cô đã ra phi trường với em tôi sáng Thứ Sáu, nhất định cô đã gặp Ted sau đêm cô vào tìm Ted tận trong nhà.

Nàng có vẻ hoảng hốt, quay mặt sang phía khác và nhìn xuống biển.

— Vâng, đáng lẽ tôi phải kể cho ông nghe từ trước. Nhưng tôi đã quên khuấy đi vì quá lo lắng về vụ anh tôi mất tích và bị tai nạn, điều này chắc ông đã rõ và hãy còn nhớ. Hơn nữa, Ted đã yêu cầu tôi đừng kể lại việc tôi gặp ông ấy.

— Chuyện hơi khó tin.

Nàng vụt xoay người lại, như muốn đốt cháy tôi bằng đôi mắt.

— Stuart Dunbar, có phải ông bảo tôi là một kẻ nói dối ?

— Xin lỗi Monique. Không phải vậy. Chỉ vì tôi đang bối rối.

Nàng liền nói :

— Tôi cũng xin lỗi ông. Tôi không biết vì sao em ông yêu cầu tôi điều đó. Nhưng quả thật như vậy.

Nàng chợt mỉm cười với tôi. Nhưng nàng lại quay đi và nhìn xuống những làn sóng trắng xóa từ mũi tàu lướt dọc theo hông phía dưới xa.

Nhưng nàng đã kể chuyện chiếc áo choàng màu nâu,

trong lúc áo của Ted có màu ve chai. Nàng không phải là người không phân biệt được màu sắc. Nàng đã nhìn thấy đúng màu của nước biển. Phải chăng quả thật nàng đã gặp mặt Ted ? Hay là nàng chỉ nhớ mơ màng tượng màu áo của Ted trên tấm hình ? Nhưng nàng làm sao thấy được hình, vì chỉ một mình Dillingham có ?

Nàng quay lại nhìn tôi với hàng lông mày hơi nhíu lên.

— Tôi ước mong ông đến dự buổi tiệc trà của tôi vào tối mai ?

— Cảm ơn cô. Chắc chắn tôi sẽ đến. Anson cũng có mặt ?

— Tôi đã mời ông ấy. Stuart, hình như ông có gì không vừa ý Đại úy Anson ? Hình như ông không thích ông ấy ?

— Monique, cô không phải là người không có tài nhận xét. Chắc cô đã thừa hiểu tại vì sao. Chỉ vì tôi đã ghen như một anh mán. Tôi đã yêu cô. Bây giờ mình nên về phòng. Trời mỗi lúc một thêm lạnh.

Vừa dứt câu, tôi vội vã bỏ đi như chạy, bởi vì tôi sợ nghe câu trả lời của nàng.

Nhưng nàng không nói gì một hồi lâu. Nàng xoay người khỏi lan can và ngược nhìn tôi trong im lặng, đôi mắt màu xanh biếc của nàng không một chút xao xuyến. Tôi có cảm tưởng nàng đang đánh giá tôi, cố quyết định một điều gì về tôi. Một điều không liên hệ với những lời tôi vừa nói, nhưng chắc chắn phát xuất từ đó. Ngay từ lúc đầu tôi đã có một ước muốn gần như không sao chế ngự nổi : đánh nàng, rồi sau đó hôn nàng. Cả hai việc đó, tôi đều không làm. Dần dần tôi yên trí rằng nàng

chỉ muốn xét kỹ con người tôi, và ánh mắt đăm đăm lạnh nhạt kia không có ý khích bác. Đó chỉ là một ánh mắt quan sát. Có lẽ đó là lần đầu tiên nàng lưu tâm đến tôi. Tự nhiên tôi không khỏi cảm thấy lo ngại. Như vậy nghĩa là mãi cho tới lúc này, nàng chỉ nghĩ về tôi một cách bời bợt.

Tôi lại bảo :

— Mình nên đi về phòng. Trời mỗi lúc một thêm lạnh.

Nàng nháy mắt.

— Không. Ông cứ tiếp tục đi dạo và hút cho xong điếu thuốc. Tôi sẽ xuống trước một mình.

— Cũng được.

Nàng bỗng đưa bàn tay phải lên và vuốt nhẹ má tôi, bằng một cử chỉ thân mật. Tôi thoáng thấy hình như nàng rướm rướm nước mắt. Rồi nàng quay người và bước hơi loạng choạng về phía cầu thang dẫn xuống dưới.

Tôi tiếp tục lững thững bước, bắt kịp MacInnes đang hút ống điếu và đội một chiếc mũ len, và cùng đi với ông ta. Trước nỗi ngạc nhiên của tôi, ông ta chỉ gật đầu mỉm cười, và chúng tôi tiếp tục bước đi trong im lặng. Tôi nghĩ ông ta đang cười thầm tôi trong lòng.

Tôi lại càng ngạc nhiên hơn nữa, khi đi qua xuống cấp cứu số một, tôi lại trông thấy Monique. Nàng đang chăm chú nói chuyện với Anson, đứng ngay phía sau cây cột sắt treo xuống cấp cứu số một. Cả hai người đều không trông thấy tôi và MacInnes trong lúc chúng tôi đi qua. MacInnes đưa mắt nhìn tôi dưới hai hàng lông mày rậm.

Ông ta trầm tĩnh nói :

— Tôi không ngờ cô nàng quen thân với ông ta đến thế.

— Tôi cũng vậy.

— Chà, con người ta có nhiều sở thích thật là kỳ lạ.

Chúng tôi tiếp tục bước trong im lặng. Sau khi đi trọn một vòng trên boong, chúng tôi thấy họ vẫn còn ở chỗ cũ. Nhưng lần này họ đang đối diện với nhau. Tôi cố không nhìn, nhưng cảnh tượng đó ở ngay trong tầm mắt của tôi. Đầu nàng cúi xuống và mặt nàng quay về phía ngoài khơi. Anson đang nắm chặt cổ tay phải của nàng, nhìn xuống đỉnh đầu nàng. Trong lúc chúng tôi đi qua, tôi nghe ông ta bảo :

— Đừng bao giờ để tôi bắt gặp cô !

Giọng ông ta đầy vẻ gay gắt và ác độc. Tôi không nghe tiếng trả lời của Monique trong lúc chúng tôi bắt đầu tới khúc ngoặt ở cuối boong trước. Chân tôi tự nhiên hơi chậm lại. MacInnes liền đặt một bàn tay lên cánh tay của tôi và nói :

— Không phải chuyện của mình.

— Ông nói đúng.

Tôi theo ông ta tới cầu thang kế tiếp. Ông ta bỏ ống điếu đã tắt lửa vào túi, bảo tôi :

— Ông khoan về phòng đã. Tôi muốn mời ông một ly rượu trước khi ăn trưa.